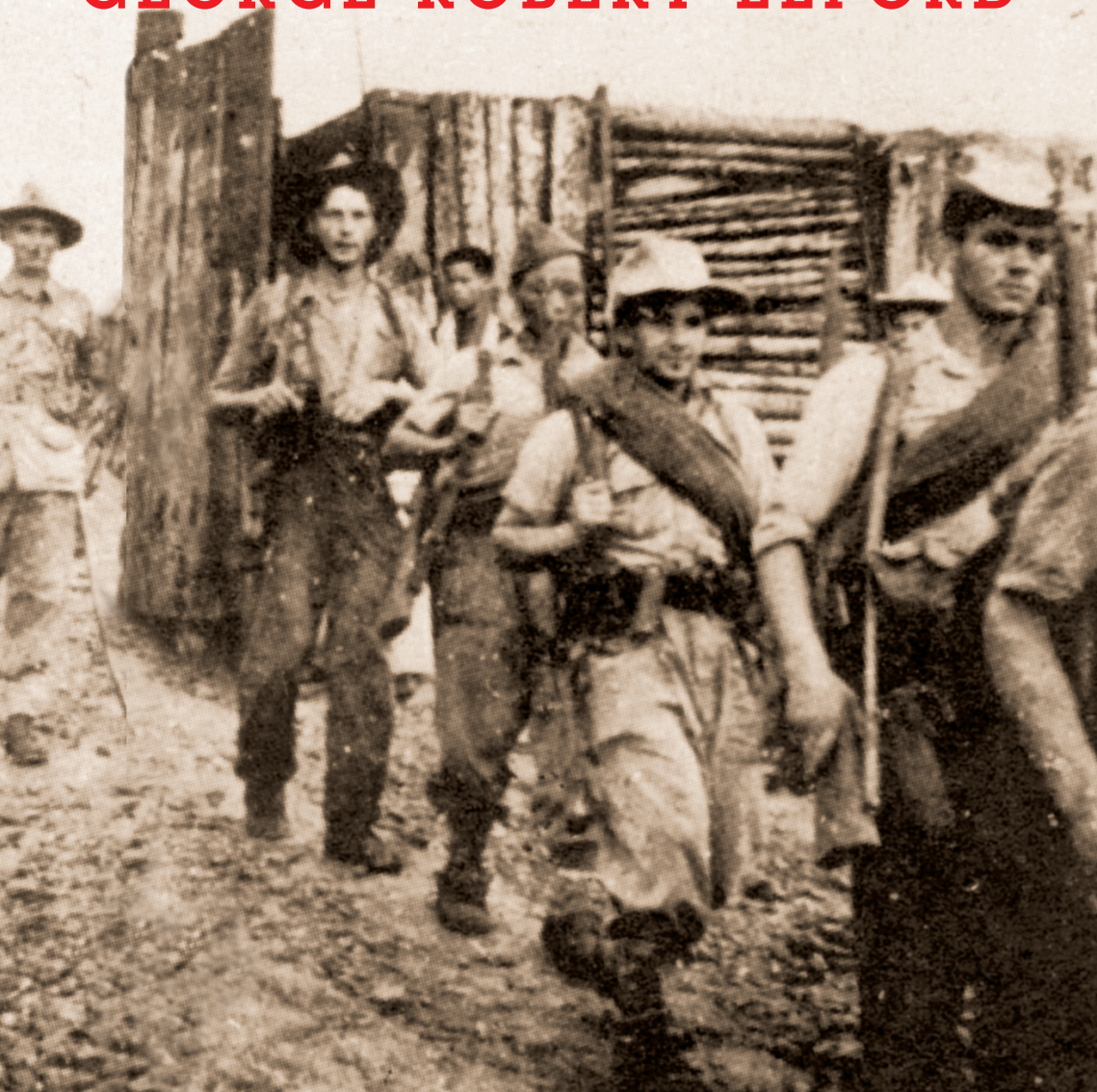

ĎÁBELSKÁ GARDA

GEORGE ROBERT ELFORD

Militaria

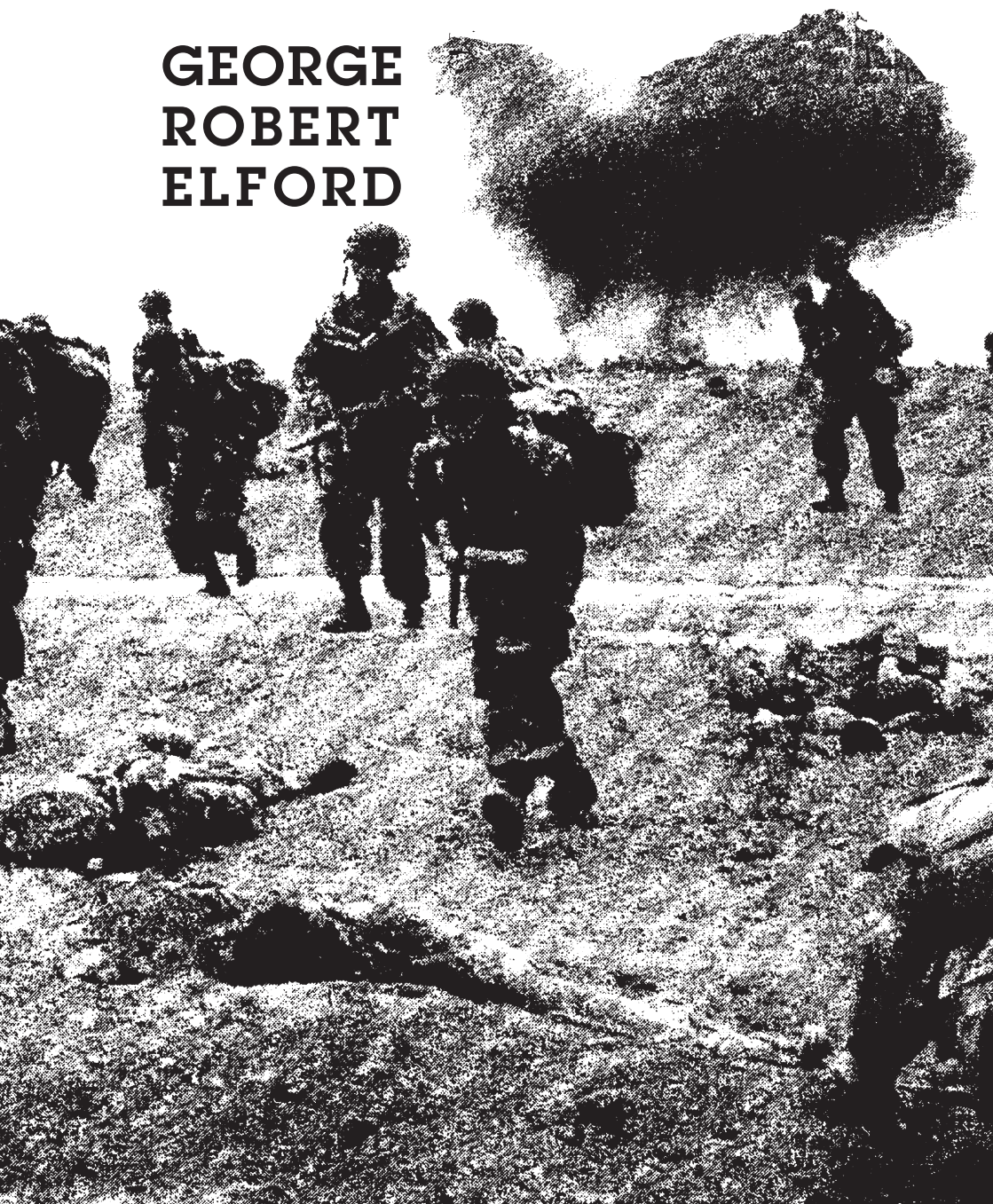

ĎÁBELSKÁ GARDA

GEORGE
ROBERT
ELFORD

Název originálu
DEVIL'S GUARD

Copyright © 1971 by George Robert Elford
All rights reserved. Published by arrangement with Delacorte
Press, an imprint of Dell Publishing, a division of Bantam
Doubleday Dell Publishing Group Inc., New York, New York, U.S.A.
Czech Edition Copyright © 1996 by Elka Press Publishing House
Translation Copyright © 1996 by Kateřina Lišková
Cover Copyright © 1996 by Vladimír Kintera

Elford, George Robert
Ďábelská garda / George Robert Elford; [z angličtiny přeložila
Kateřina Lišková]. – 2. vyd. – Praha: Elka Press, 1997. – 272 s. –
(Militaria, sv. 7)
Orig.: Devil's Guard
ISBN 80-901694-6-5
929 - 355 - 959 - 82-94
■ Wagemüller, Hans Josef – vzpomínky autobiografické
■ válka indočínská, 1946 – 1954 – vzpomínky
■ Francie, Armée Légion Etrangère – Indočína – vzpomínky

(Údaje pro automatizované systémy veřejných a odborných knihoven)

ISBN 80-901694-6-5

POZNÁMKA UYDAUATELE

Vydáváme tuto knihu, abychom čtenářské veřejnosti poskytli nový a jasnější pohled na mentalitu a osobnost zatvrzelého a nelítostného nacisty. Je to příběh, jenž ukazuje naprosté odlidštění žoldáků a demonstruje pokrytectví a lži, k nimž jsou lidé dohnáni, aby obhájili své činy.

Vydavatel nanejvýš důrazně podotýká, že vydání této knihy v žádném případě neznamená, že by jakkoli souhlasil či omlouval činy a názory v knize popsané.

*Mé druhé rodině:
Süleimanu, Hüsniemu,
Ibrahimu, Džaferovi,
Sümer a mé malé Jüksel Jalčín,
v Kamil-Oba, Turecko*

Jih, krutý jih,
ty hrozné noci a dny,
zelená, nekonečná zeleň,
kde po cestách se prohání smrt.
Jste unaveni? Táhněte dál!
až k hořkému konci,
neboť vy jste ďábelská garda,
batalión prokletých.

POCHODOVÁ PÍSEŇ CIZINECKÉ LEGIE

OBSAH

Úvod	9
Předmluva	12
1. Bezpodmínečná kapitulace	15
2. Zbídačená vlast	41
3. Prapor prokletých	51
4. „Konvoj musí projet!“	62
5. Operace „Trojúhelník“	76
6. Humánní a nehumánní epizoda	85
7. Incident v Man-Hao	102
8. Vpád do Číny	121
9. Pád pevnosti	136
10. Bodáky a arzenikem	150
11. Léčka	160
12. Dialog s agitátorem	178
13. Ti nevinní civilisté	189
14. Čin a pomsta	210
15. Pohybuj se tiše – zabíjej rychle!	229
16. Malí zrádcové	239
17. Rudá dálnice (Operace „Záplava“)	249
18. Poslední bitva (Operace „Světluška“)	264

ÚVOD

Když jsem pracoval jako zoolog na Dálném východě, seznámil jsem se s mnoha zajímavými lidmi a občas jsem potkal i opravdu výjimečné jedince. Jedním z nich byl skutečný autor tohoto rukopisu Hans Josef Wagemüller, někdejší SS *partisanjäger* – lovec partyzánů –, který se později stal důstojníkem Francouzské cizinecké legie v Indočíně. Potkali jsme se v baru v hlavním městě jednoho malého asijského státu, kde dnes žije. Zajímal se o mou narkotickou pušku a další vybavení, které používám při vědeckém výzkumu k uspání divoké zvěře.

„Sám jsem býval lovec,“ řekl mi s úsměvem, na který nikdy nezapomenou. „Byl jsem *kopffäger* – ›lovec lebek‹. Vy lovíte slony, nosorožce, tygry. Já jsem lovil nejbystřejší ze všech zvířat – člověka! Ujišťuji vás, že moji protivníci nebyli o nic méně draví než jejich protějšky ze světa zvířat. Má zvěř uměla myslet, uvažovat a oplácet střelbu. Patřila k tomu, čemu dnes říkáme Vietcong. Vydávali se za odvážné bojovníky za svobodu, za spasitele chudých. My jsme jim říkali ›mechanizované hordy Čingischána kosmického věku‹. Pokud bylo v Hitlerově krédu o existenci vyšší a nižší rasy alespoň zrno pravdy, potkali jsme v Indočíně skutečné podlidi. Mučili a zabíjeli pro pouhou radost z toho, že působí bolest a vidí krev. Bojovali jako zuřiví psi a my jsme s nimi podle toho také zacházeli. S nikým z nich jsme nevyjednávali, od těch, kteří se provinili těmi nejstrašnějšími zločiny, jaké si jen člověk nebo ďábel umí představit, jsme kapitulaci nepřijímali. Mluvili jsme s nimi jediným jazykem, kterému rozuměli – jazykem kulometů.“

Životní příběh Hanse Josefa Wagemüllera je dlouhým a nepřetržitým záznamem neustálého zabíjení. Během druhé světové války bojoval proti partyzánům v Rusku, přes pět let strávil ve francouzské Indočíně, kde bojoval proti těm, které popsal jako „tytéž nepřátele v jiné uniformě“. Když skončil v Indočíně, přestěhoval se do malé asijské země, aby naučil její zaostalou armádu komplikovaným metodám moderní války a používání moderních zbraní. „Dokázal jsem proměnit hordu primitivních, pověřčivých a nedisciplinovaných bojovníků v elitní divizi neo-hrožených vojáků,“ uvedl s pýchou. „Klidně byste je mohli bez dalšího výcviku začlenit do jakékoli evropské armády.“

Čelný představitel státu, v němž Wagemüller v současné době žije, mu udělil státní občanství. Místní univerzita mu propůjčila titul čestný profesor vojenských věd. Dnes je hinduistou a má asijské jméno. Ve svých šedesáti čtyřech letech je stále ještě v dobré kondici. Jeho den začíná tvrdou rozcvičkou. Střelba na cíl je i nadále jeho oblíbenou zábavou, a když upírá své ocelově modré oči do zaměřovače pušky, nikdy nemine cíl.

V době, kdy se Spojené státy zapletly do vietnamského konfliktu,

nabídl Hans Josef Wagemüller americkému velitelství své zkušenosti. Jeho dlouhý dopis zůstal nezodpovězen.

„Asi jsem neměl psát tak domýšlivý a možná i tak trochu poučující dopis,“ řekl. „Měl jsem však ještě příliš čerstvě v paměti dlouhou a nepřetržitou řadu našich vítězství nad tím samým nepřítelem v té samé zemi a zbytečná smrt každého amerického vojáka i každý debakl, kterému se dalo vyhnout, mne hluboce zraňovaly. Nemohl jsem myslet na vietnamskou válku jinak než jako na svou. Američtí vojáci nacházeli v džungli stezky, po kterých jsme předtím mnoho let postupovali my. Tam, kde my jsme přežili, museli mnozí z nich zemřít. Co si uvnitř mě nutilo považovat je za své druhy ve zbrani. A ještě něco. Vůbec mě nepřekvapuje, že mladí Američané trhají své povolávací rozkazy a odmítají do Vietnamu jít. Vzít mladé chlapce ze školy, z jejich precivilizovaného prostředí, a poslat je do zaostalých džunglí Asie není nic jiného než vražda. Vyložená vražda. V asijských džunglích mohou přežít jen odborníci, důkladně vycvičení a zkušené vojáci. Chce to minimálně rok nepřetržitého boje, než se z rekruta stane odborník.“

Po tomto společném večeru – který mnou otřásl a po kterém jsem nemohl celou noc usnout – jsem se Wagemüllera zeptal, zda by byl ochoten vyprávět mi svůj příběh celý. Přislíbil, že po následujících osmnácti dnech bude mluvit do mého mikrofonu. Jen jsem pro větší srozumitelnost pozměnil některé výrazy odborné vojenské frazeologie. Tato kniha je pravdivým dokumentem, kromě jmen jsem v podstatě nic nezměnil. Zavázal jsem se, že identitu Wagemüllera i ostatních podržím v tajnosti.

„Nežádám to proto, že jsem válečný zločinec, vyprávěl jsem vám pravdivý příběh. Můžu vám na to dát své čestné slovo. Stále se považuji za německého důstojníka a německý důstojník své slovo drží, ať se děje co se děje. Mám však osmdesátisedmiletou matku, kterou bych nikdy nevystavil nekonečným otázkám úřadů a tisku. V tomto příběhu jsou navíc zmiňováni jistí lidé, kteří ještě stále žijí v mém rodném městě poblíž švýcarských hranic a kteří pomohli nejen mně, ale i mnoha dalším prchajícím německým důstojníkům vyhnout se vězení a vyšetřování po válce. Nevím, kdo ti další uprchlíci byli, ale zato vím, že tak jako já v roce 1945 opustilo Německo téměř dva tisíce druhů v nouzi. Úniková cesta byla nesmírně dobře zorganizovaná a je docela možné, že ji použili i někteří významní nacisté.“

Dále jsem myslel na to, abych nezpůsobil potíže jistým vysokým činitelům mé nové země, kteří mi od té doby, co jsem sem přišel, pomáhali. A kromě toho,“ dodal s úsměvem, „jsem nebyl příliš v oblíbě u Čínské lidové armády – a Čína odtud rozhodně není daleko.“

Wagemüller chce věnovat svůj podíl z autorského honoráře vdovám a sirotkům po Američanech, kteří padli ve Vietnamu. „Mám všechno,

co pro zbytek svého života potřebuji. Nechci žádné peníze, chci jen spravedlnost pro německé důstojníky a vojáky, kteří byli věrni až do morku kostí, a přesto museli sdílet hanbu, jež jim nepříslušela. Chci ukázat nepřítele zbaveného masky statečnosti a heroických mýtů.“

Zdržel jsem se jakéhokoli vlastního komentáře k Wagemüllerově vyprávění. Je na čtenářích, aby si vytvořili vlastní úsudek, stejně jako na historii, aby nad ním, nad jeho druhy i nad jejich činy vynesla své poslední slovo.

George Robert Elford

PŘEDMLUVA

Viděl jsem již spoustu strašných krajin – od pripjatských bažin v Rusku až po džungle ve Vietnamu. Bohužel jsem většinu z toho viděl jen přes mířidla samopalu, neměl jsem čas vychutnat si scenérii. Byl jsem *kopffäger* – „lovec lebek“, jak nás nazývali naši druhové z wehrmachtu. Byli jsme speciální bojovou jednotkou *Waffen SS* – „bojové SS“ – které neměly nic společného s koncentračními tábory, deportacemi či s vyhlazováním evropských Židů. Osobně jsem nikdy nevěřil, že by se Židé kdy mohli stát nebo že by se kdy stali hrozbou pro Německo, byl jsem prost nenávisti vůči lidem, dokonce i vůči nepříteli. Nikdy jsem nevěřil v německou světovládu, věřil jsem však tomu, že Německo potřebuje *lebensraum*. Byl jsem rovněž přesvědčen, že komunismus má být zničen hned v zárodku. Jestliže nazýváte tyto názory nacismem, pak jsem opravdu byl a stále jsem nacistou.

Mým úkolem za druhé světové války bylo paralyzovat partyzánské útoky a potlačovat vzpoury v našem životně důležitém týlu a kolem komunikačních center, jež byla většinou umístěna ve vzdálenosti do osmdesáti kilometrů od přední linie. Bylo pravidlem, že chycení partyzáni byli bez ohledu na věk či pohlaví popraveni. Nikdy mě nezajímala jejich rasa či náboženství a nikdy jsem netrpěl jakékoli násilnosti vůči vězňům. Měl jsem příkaz je oběsit, těm statečným jsem však dovolil zemřít smrtí vojáků, před popravčí četou. Během těch pěti dlouhých let jsme popravili přes tisíc partyzánů. Pokud mezi nimi byli Židé, popravili jsme je taky – nicméně bez jakýchkoli náboženských předsudků.

Z Německa jsem neutekl kvůli svým zločinům, nýbrž proto, že jsem nechtěl vidět to, čemu se říká Německo dnes – zemi ohnutých *Jawohl Johannů*, kteří umí jen opakovat „*yes, sir*“ nebo „*da, tovarišč*“, ať už v americkém či ruském područí. Současná německá armáda je pouhým příznakem svého bývalého já. Starý wehrmacht nepotřeboval ani cizí poradce, ani ochránce. Je pravda, že jsme prohráli dvě útočné války, v nichž jsme bojovali sami proti celému světu. Pochybuji však o tom, že by wehrmacht býval prohrál obrannou válku, kdyby byly hranice vlasti napadeny zvenku.